

tilfredsstille denne eller hin Mand's Dunster gennem Landbosforeninger o. s. v., thi det træffer paa Slump og naaer ofte ikke derved, hvor der trænges haardest. Noget Vignende kan siges om dem, der ere belastede med Bygningsafgift, trods den Smule Lettelse, vi fik i 1873, en Lettelse, som man ikke allevegne har været opmærksom paa, ser jeg i disse Dage. Det gjør et underligt Indtryk, baade naar vi se paa Beboerne selv og paa de paagældende Kommunalbestyrelser's Virksomhed. Netop angaaende disse Sidstes Virksomhed skal jeg tilføie, at jeg forstaar ikke denne Lov anderledes, end at naar Kommunalbestyrelsen havde særlig Interesse for den Kommunes Beboere, hvis Læve den var sat til at varetage — det er blot i Forbigaaende jeg nævner det — maatte den tage denne Lov i Haanden, indkalde alle Vedkommende, der kunde tænkes at faae Nytte deraf og hjælpe dem til denne Smule Lettelse. Men jeg siger, trods denne Smule Lettelse, vil Ingen benegte, at denne Afgift er trykkende i sin nuværende Form for den største Del af Smaaahaandværkerne paa Landet, men det er ikke let at forandre dette Forhold for Landets Vedkommende — og vel heller ikke retfærdigt — uden at forandre det ligedan med Hensyn til Byerne, idet Konkurrencevilkårene ere allerede noget forskjellige, og at gjøre dem yderligere forskjellige, vil vel næppe tiltale Lovgivningsmagten. Men i det Hele er det en Afgift, der hviler paa de faste Eiendommers Indehavere, og det er gaaet med dem i alt Fald mange Steder som med Hartfornseierne: de faste Eiendomme ere sunkne i Værdi, Leien er aftagen, Byrden af Bygningsafgiften føles derfor saa meget stærkere. En Tilbagebetaling til Kjøbstadskommunernes Kasse af Halvdelen vil, om ikke direkte hjælpe Bygningsseierne, saa dog absolut lette dem gennem Betalingen til Kommunekassen. Dette er angaaende § 1, hvortil jeg endnu skal føie den almindelige Bemærkning, at hvad der end kan siges for og imod Indførelsen af Guldmøntfoden, eller for og imod mulig at gjøre en Forandring deri — det skal jeg ikke komme ind paa — saa tror jeg dog, at Ingen vil benegte, at dette Systems bratte Indførelse, hvorved man omstrev den da bestaaende Prioritetsgæld, og egentlig ogsaa Afgifterne forjaavidt, fra Sølv til Guld efter en Beregning dengang, hvorefter 1 Del Guld var lig med mellem 15 og 16 Dele Sølv, medens Forholdet nu har forandret sig saaledes, at 1 Del Guld kan siges at være mellem 21 og 22 Dele Sølv, har havt Virkning for alle faste Eiendomsbesiddere baade paa Land og i By, og efter min Formening

ligger der een Grund mere til at lette dem i de bestaaende Statsstatter. Jeg antager, de der igjennem ville faae i alt Fald en rimelig Rente for den Kursforskjel, der saaledes er fremstaaet ved denne Møntforandring.

Hvad § 2 angaar, da gaar den jo ud paa, at Halvdelen af Nettoindtægten af Brændevinsafgiften for det sidst forløbne Finantsaar skal fordeles til samtlige frie Fattigtasser paa Landet og til Understøttelsesforeningerne i Kjøbenhavn, Alt beregnet efter den sidste almindelige Folketælling. Tanken om en Fordeling er ikke min, den er Ministeriets. Ministeriet foreslog forleden Aar, at Halvdelen af, hvad denne Indtægt overstred 2,800,000 Kr., skulde fordeles paa lignende Maade. Altsaa, jeg har taget Ministeriets Regler forjaavidt, kun med nogle Forandringer med Hensyn til Kjøbenhavn, idet jeg har ladet Ministeren ogsaa der være den sidst bestemte ligesom i det øvrige Land. Jeg skal blot bemærke, at som bekendt bestaar „De Fattiges Kasse“ i alle Kommuner undtagen i Kjøbenhavn — mærkelig nok ikke i Kjøbenhavn; ei heller er der Kogeher, som passer til „De Fattiges Kasse“, hvorfor vi ogsaa have havt det Særshyn i haarde og strænge Vintere at se næsten alle Kommunalbestyrelser i hele Landet paa større eller mindre Tilflugt til „De Fattiges Kasse“ for at lindre Nøden, medens Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse saavidt mig bekendt aldrig direkte har bevilget en Dre i Understøttelse. Havde vi havt en Institution, der efter Kjøbenhavns Bestaafenhed havde været stillet paa lignende Maade for dette Diemed i Kjøbenhavn, som „De Fattiges Kasse“ er stillet i de paagældende Kommuner udenfor Kjøbenhavn, føler jeg mig overbevist om, at Kommunalbestyrelsen ikke kunde have modstaaet den offentlige Menings Tryk til ogsaa der at yde Hjælp. Som Forholdene nu ere i Kjøbenhavn, tror jeg næppe, man kommer Sagen nærmere end ved at sige, at Beløbene fordeles paa de i Kommunen værende Understøttelsesforeninger, det er ikke Foreninger, der kalde sig saaledes, men Foreninger, som have et Diemed og virkelig øve denne Virksomhed. Jeg vil altsaa sige, Formen er ikke min, men Principet, at fordele Halvdelen af Alkoholfatten ud til Landets Kommuner, er ikke fra forleden Dag, da vi havde Ol- og Brændevinsfatten til Forhandling; thi det laa ogsaa som nævnt i Regjeringens tidligere Forslag. Det er Regjeringens gamle Tanke, som jeg forjaavidt har accepteret. Jeg har accepteret den samme Tanke, som forjaavidt laa i Ol- og Brændevinsfatten, undtagen at den der skulde gaa til Kommune-